

zakone in ministerske ukaze o ljudskem šolstvu, zlasti one, ki se nanašajo na kranjsko šolstvo; drugi obsega dotične deželne zakone za Kranjsko, tretji pa ukaze in naredbe deželnega šolskega sveta kranjskega. Posamezni ukazi in razpisi, o katerih se je pokazalo šele po končanem natisu teh treh delov, da bi bilo vredno jih sprejeti v zbirko, so zbrani v dostavku. Zbirki je dodano kronologično abecedno kazalo. Knjiga bode torej dobrodošla kot priročna knjiga učitelstvu na ljudskih in meščanskih šolah, udom šolskih svetov ter administrativnim uradnikom, ki imajo opraviti uradno s šolo, da morejo najti lahko in gotovo potrebna zakonska in ukazna določila, zato to zbirko vsem tem krogom, kojim je namenjena, prav toplo priporočamo.

Naši dopisi.

Solze rosijo nam oči. —
Oj z Bogom, drago srce ti!
Gregorčič.

Iz litijskega okraja. Francišek Peterlin †. Dragi prijatelj-tovariš! Bila sva soseda. Pred svojim odhodom na novo mi odkazano službo, komaj 3 tedne tega, obiskal sem Te v zadnje. Bil si res telesno hudo bolan, nisi tožil, upal pa, kakor tudi jaz, da gotovo okrevaš na pomlad. Duh Tvoj bil je vedno bister.

Na Veliko soboto pisal sem Ti, želeč Ti v prvih vrstah okrevanja in zdravja, v nadaljnjih Ti kratko označil prve utise na novi službi, v slednjih pa Te vabil prijateljsko, da me obiščeš kmalu. Veselil sem se Tvojega pisma, še bolj obiska, kajti bil si moder v misli in besedi.

Čudno pismo dobil 23. mal. travna. — Kolovrat, 20. mal. travna 1895.

Blagorodni gospod!

Želja v Vašem pismu do prijatelja g. Fr. Peterlina se ni spoznala. Bog ga je poklical k sebi 19. mal. travna popoldne. R. J. P.!

Pogreb bodemo imeli 21. mal. travna popoldne ob 3. uri.

Sv. zakramenta, sv. pokore in sv. Rešnjega telesa, prejel je pretekli ponedeljek spodbudno lepo. Včeraj zjutraj je že jako oslabil, vendar mislil nisem, da bode sklenil tako kmalu. Opoldne je zgubil zavest in govorico. V naglici sem ga še previdel s sv. oljem in mu dal papežev blagoslov.

Škoda blagega mladeniča! Meni je jako hudo po njem! Bog mu daj uživati večni mir v nebesih! Bil je vzoren v življenji, v boleznih potrpežljiv. Zdaj je na boljšem.

S spoštovanjem

G. Vidmar, župnik.

Strmel sem, ko sem čital nepričakovano pismo. Mlademu, nadepolnemu pridnemu in vestnemu učitelju nisi prizanesla neizprosna smrt!

Mlajši tovariši! Dobro smo ga poznali Franciška Peterlina, rojenega na V. Poljanah 1872. l., kako je bil miren, priden in nadarjen dijak. Po končanih študijah nastopil je službo na jednorazrednici v Kolovratu meseca listopada 1891. leta ne čisto zdrav, a vendar ni niti jednega šolskega dneva zamudil izročeno mu mladino skrbno poučevati. Trudil se je, da bi bila šola vzgledna, kar je tudi v teku 3¹/₂ let dosegel.

V cerkvi je kaj prijetno in lepo orgljal, sam je rad pel; imel je prijeten glas. Bival je večinoma doma ter se 2 leti pripravljaj za drugo skušnjo, koja je leta 1893. v jeseni dostal z odliko. Imel je lepo lastno knjižnico. Bližnje tovariše je obiskaval in bil srčno vesel, da je kdo tovarišev njega v njegovi šoli pozdravil. Pogovarjal se je le rad o šolskih rečeh. Bil je učitelj z dušo in telesom. Kaj lepo je skrbel za svojo mater, koja mu je gospodinjala, z malo plačo je pa še podpiral brate in sestre. Sam je jako varčno in skromno živel. Bolezen ga je mučila že v dijaških letih, zadnji mesec prosil je dopusta po nasvetu zdravnikovem, kojega je dobil za večno. Nad gomilo mladega učitelja-

trpina plaka uboga mati, zdihujejo bratje in sestre, žaluje stric duhovnik, koji je našega blagega Franciška in njegovega brata Ivana izsolal.

Predragi Francišek! Mlad si bil, a zlata duša, mož neomahljiv. Vedel si dobro, kaj je učitelj-trpin! Prestal si. Prosi Boga, naj se usmili slovenskih učiteljev!

Spomin Tvoj med nami še trpečimi učitelji ne mine. Lahka ti zemljica!

J. Petrič.

Izpod Leskovega grma, 26. aprila t. l. [Izv. dop.] „Čez sedem let vse prav pride“, pravi pregovor. Meni je moj „Pseudo-Leskov grm“ že zdavno prav prišel, posebno pa sem vesel tega imena povodom današnjega dopisa. Moji ožji tovariši itak dobro vedo, kje je „Leskov grm“; za druge je pa bolje, da tega ne vedo, ker potem bi tudi izvedeli, katerega okraja učiteljstvo se najmanje zaveda — samega sebe. In ker me je še nekoliko sram, bi tega ne raztrobil rad kar vsemu svetu. —

Učiteljsko društvo našega okraja ni sicer — po številu udov — najzadnje na Kranjskem, dasi moram priznati, da so najboljši njegovi materijelni podporniki baš — ne učitelji! Zaradi tega pa ni treba še misliti, da naše učiteljstvo v občē vsaj moralčno toliko bolj podpira svoje društvo. Kaj še! Pri nas je namreč že posebno velika umetnost sklicati učiteljstvo na kako zborovanje. Z največjo gotovostjo se sme vselej pričakovati, da se ne boče vršilo — zaradi nesklepčnosti. Razpisati je treba skoraj vselej novo zborovanje, ki je seveda sklepčno pri vsakem številu navzočih udov.

Taka se nam je godila tudi pri zadnjem zborovanju. Na dnevnem redu bile so posebno važne točke, ki jih nočem še ponavljati. Zborovati se je imelo na tak dan, ko je bil vsak učitelj prost in so tega ali onega lahko privedli tudi opravi zaradi velikonočnih praznikov i. dr. v dotični kraj. Razun tega bilo je tudi vreme tako krasno, da smo z gotovostjo pričakovali najobilnejše udeležbe. Pa kaj se zgodi! Čujte: zavedno učiteljstvo našega okraja se je v tako mnogobrojnem številu udeležilo — splošne odsotnosti. da zopet nismo bili sklepčni! Tudi nekateri gg. odborniki niso v tem delali izjeme, Kot „korijozum“ moram pa nasprotno omeniti, da je ob tej priliki počastilo naše nesklepčno zborovanje toliko gg. tovarišev iz sosednih okrajev in iz Ljubljane, da je bilo nas domače nekoliko — sram! Žalostna slika!

Že marsikatero imam na srci, a preveč bi zadel ob osebnosti, kar danes ni moj namen.

Kaj pomaga, ako se posamezniki trudijo, skrbijo, prosjačijo, pisarijo, ko jim pa drugi — in to večina — s takimi moralčnimi figami (oprostite!) pod nos drezajo. Lepa hvala!

Sicer se pa usojam ob tej priliki nekaj nasvetovati, ako ste — gospoda — zadovoljni.

Ker je — kakor se kaže — nedvojbeno, da bo tudi v bodoče vsako prvič sklicano zborovanje nesklepčno, se lahko v toliko dogovorimo, da k taistemu sploh niko ne pride. K drugemu pa Vam itak ni treba priti, ker je sklepčno pri vsakem številu prisotnih udov. S tem je pomagano Vam, gospoda odsotna, še bolj pa nam, ki redno prihajamo, pa imamo le dvojno pot in dvojne troške. Tako bomo prekosili še slavne Abderite!

Pa brez zamere! Rano je treba nekoliko razrezati, da se prej sezdravi.

Na uslugo!

Pivčan.

Vestnik.

Cesar v Ljubljani. Dasi so vse ljubljanske šole zaprte, zbrali so se vendar vsi šolski zavodi s svojim učiteljstvom dne 7. t. m. pred svojimi šolskimi poslopji ter se na odkazanem prostoru na Marije Terezije cesti postavili, da pozdravijo Njih Veličanstvo presvetlega cesarja, ki se je pripeljal ta dan, da si ogleda razdrto mesto in svojim prihodom potolaži in pomiri vznemirjeno ljudstvo.